

LA CAMPANA DE GRACIA.

LOS PROGRESSISTAS SEGONS L' ORENSE.

Los progressistas semblan mulas abulleras que caminan de reata sens mirar may als costats!
 (Discurs del Orense. Sessió del dia 15.)

A MR. GAMBETTA.

Los telegramas de Madrid ens han fet saber que l' eminent republicà francès Mr. Gambetta, que 's troba accidentalment en aquella ciutat, ha dit la següent frase:

—Los francesos tenim una república qu' es una monarquia y 'ls espanyols teniu una monarquia que sembla una república.

Nos resistim á creuer que la frase aquesta siga certa; mes si realment ho fos, permetins lo senyor Gambetta que li fem present que per coneixer be las cosas d' un país estranjer, se necessita estudiarlas ab deteniment, sense deixar-se portar de las primeras impresions.

Convenim ab Mr. Gambetta en que la República francesa es pitjor encara que una monarquia, ja que té totas las desventatjas del sistema monárquich y cap de las que reporta lo sistema republicà. La República francesa es una República unitaria, servida per monárquichs, y ab aixó ja está dit tot.

Pero respecte á Espanya, debem dirli á Mr. Gambetta que sino estem tant malament com los francesos poch se 'n falta. També 'l país está entregat al unitarisme mes espantós, y los famolenchs situacioners han empunyat lo látigo y están futejant continuament á las provincias.

Si la República que volem los espanyols fos una república que dongués al seu president 83,000 y tants rals diaris, com are cobra 'l rey, y li dongués facultats per disoldrer las Corts y suspender las lleys; si la República fos lo regnat de la companyia de la porra y los fusellaments sense formació de causa; si fos la República lo imperi de la democracia interpretada per en Sagasta y trahida per en Rivero; si fos, ab una paraula, la Espanya ab honra d' en Topete, renegariam mil y mil voltas de la República y 'ns declarariam esceptichs, deixant rodar la bola y dient com diuen molts dels que abuy governan: contents nosaltres content tothom.

Pero la República que nosaltres volem, la que volen los espanyols, es, Mr. Gambetta, una República barata y que fassi la felicitat de aquet desdixat país; volem una República que fugint del unitarisme, qu' es la mort de las provincias, s' entregui en brassos de la Federació, qu' es la salvació del país. Volem una República qu' envihi á casa als soldats perque s' acabin d' una vegada 'ls pronunciaments militars, que no 'ns deixan estar may tranquils, y perque 'ns permetin fer economías. Volem una República que no 'ns limiti las llibertats y que deixi á aquestas baix la salvaguardia dels pobles, en la seguritat de que la tractarán millor que 'ls governador civils com don Bernat de Barcelona. Volem una República que no deixi anar als ministres ab cotxe perque ab prou feynas tenim diners per anar á peu. Volem una República que dongui cada cop de sabre al presupuesto que 'l deixi completament desconegut. Volem una República que analisi 'ls actes de tots los ministres que hi ha hagut durant lo régimen monárquich-constitucional y envihi á presiri y fassi portá 'l grillet als que resultin culpables. Volem una República.... en fi, volem una República que siga una República de debó, qu' aixó d' are Mr. Gambetta, es una monarquia asquerosa, irritant, insufrible que desitjem se 'n vagi al burdell com mes abiat millor.

Escritas las anteriors rallas hem sabut que la frase que va pronunciar Mr. Gambetta dista

mol d' ser la que 'ls monarquichs suposan. Mr. Gambetta va dir que 'ls espanyols tenim una monarquia ab apariencias de república.

Tothom que no siga progressista sab la gran diferencia que hi va d' una *apariciencia* á una *realitat*. Las apariencias que diu Mr. Gambetta estan en lo titol primer de la Constitució; las tristas realitats estan en l' article 33 de la mateixa lley fundamental del Estat y en lo desconcert en que vivim.

Los progresistas fins saben inventar frases d' efectes pero com diu lo refrá, mes abiat s' atrapa un embustero que un coix.

BATALLADAS.

Trobantse un dia don Bernat en lo saló de conferencias, un diputat li va preguntar:

—¿Ahont va, don Bernat?

Y ell va contestar:

—Me 'n vaig á Barcelona á domar als catalans.

Esta'be; vegi don Bernat, la frase m' agrada. Com hi ha mon fa 'l pes. Li prometo que la tindré present y que me 'n recordaré.

Don Bernat es molt lliberal.

Ell ha vingut aquí á sostenir la llibertat. Es tant amant de las institucions democráticas, que deixa celebrar reunions públicas ab tal que si li diga:

1.er Qui presidirá la reunió.

2.^{on} Ahont viu aquet fulano.

3.er Qui enrahonará.

4.^{rt} De que enrahonará lo que enrahoni.

5.^{nt} Ahont viu l' orador.

6.^éBe, ja s' ho poden pensar: una pila de requisits mes que 'ls en faig gracia per no ocupar massa paper.

Jo trobo que don Bernat 's queda curt. Jo, si fos d' ell, demanaria fins lo dia que varen neixer, l' hora que sopan, si son casats ó solters, si son fills ó gefes de familia y si estiman al govern y al governador de Barcelona, ó si son enemichs d' aquell y creuen qu' aquet té las aurellas llargas y 'l fron estret.

Com hi ha mon... mirin que la gloriosa 'ns ha portat unas *eminencias* que 'ns deixan escriuixits.

Tres son per mi los grans homens de govern d' Europa: Bismarck, Thiers y don Bernat.

L' altre dia un bretol de set solas s' estava contemplant un cert subjecte que suant la gota negra, feya corre un carro pe 'l carrer de Jaume primer amunt.

Lo bretol en qüestió, al veurer aquell sér, va esclamar:

—¿Quin funcionari publich per una situació progressista!...

De pitjors n' he vist emplear jo.

L' Esteban Collantes, aquell ministre de las carretadas de pedra, va defensar lo regnat de donya Isabel calificantlo de gloriosissim.

¿Y tant gloriós!

De tant gloriós qu' era se 'n va anar á la gloria.

Si lo regnat de donya Isabel era *gloriós* com diu L' Esteban Collantes y la revolució de Setembre es també gloriosa, ja tenim que aquell refrá castellá de un *clavo saca otro clavo*, s' haurá de esmenar de la següent manera: *una gloriosa treu un' altra gloriosa*.

La vritat es que tant lo regnat de donya Isabel com lo de la Revolució, lluny de ser gloriosos, son infernals com ell sols.

Aixó de veurer defensar causas perdudas 'm fa molt bon efecte. Cada vegada que sentho dir: ¡Pobra Isabel segona! ¡Tant bonas cols que cuinaba! tot m'alegro y 'm regositjo, perque penso: ¡Tenen rahó qu' es al pati del os!

Aixis ho pogues dir de qui jo voldria....

¿No han arreglat may l' Espanya vostes? ¡Prou!

Jo tambe.

¿No es cert que 's passa un bon rato fent de adoba—nacions?

¿Y quin tip de fer castells en l' aire, y de fer caurer gent y ferne pujar d' altra, y enviar minyons á presiri y fer treurer los grilletts de molts que 'ls portan indegudament, etc., etc...

Y quin modo de fer cambiar la truita y de amagar l' ou á molts qu' are ens l' estan amagant á nosaltres....

¡Ay senyor! Abuy hi fossim y demá també.

Diu un periódich que D. Amadeu ha fet indicacions al senyor Olóza, perque quan se l' ataquí en las Corts, no 's posin obstacles á la llibertat de discussió dels diputats.

Senyor Olóza..... decididament vosté es una notibilitat per tocá 'l violó.

Ja ho veu don Salustiá: feu favors á reys que 'us pagarán ab pebrots.

M' agradaria sabé si 'l xasco que varen donar al president del Congrès, don Salustiá, va ser regalat en italiá ó en espanyol.

Si aixó hagués sigut pe'l Juny, á don Salustiá no li hauria vingut tant malament, perque ja se sab: cada cosa en son temps com las figas en Agost y 'ls pebrots, afegim nosaltres, pe 'l Juny ó Juriol. Pero un pebrot pe 'l Abril..... vaja, n' hi ha per entornarsen á Paris d' embaixador...

Al atacar en Castelar á la casa de Saboya, va dir l' Olóza?

—Lo rey es inviolable...

¡Ah! Si, no 'l toqueu, qu' es de sucre..... Tinguin compte, que no 's fassi malbé.

—Escolta, lector y dispensa que 't tracti de tu, encara que may haguém menjat la sopa plegats:

¿Quántas camas te un rey?

—Duas.

—¿Y camina com nosaltres?

—Si.

—¿Y menja y tot?

—¡Vaya! Y forsa gana que deu tenir.

—Es á dir qu' es un home com nosaltres...

Y donchs ¿perqué ha de ser inviolable un rey? Mira, encara que t' ho digan no ho creguis.

Digas dels reys tant mal com vulgas y tant com pugues, que aixis com al cap de vall de sach se troban las engrunas, dia vindrá en que tocarém los resultats de la propaganda y allavoras si que... adeusiau, reys! ¿Si te he visto no me acuerdo.

—¿Qué ho fa que certa gent se desvetilla tant y tant per defensar la inviolabilitat dels reys?

—No 'n fassi cas, jo á casa 'm desvetillo per conservar en bon estat lo pampel del meu quinqué.

En tots temps los que han necessitat pantalles han procurat conservarlas.

En Castelar ha anunciat que proposará á la Cámara la destitució del rey y de tota sa dinastía.

¡Jesus Maria Joseph! ¡Quinas cosassas de dir! ¡Ay senyor, á quin estrem hem arribat!... Are mateix ser rey farà fastich... ventura que tenen un bon sou.

En Figueras va declarar en lo Congrès que 'ls republicans están ab los sublevats de Paris..... ¡Ah! ¡Eh! ¡Ih! ¡Oh! ¡Uuuuuu!

¡La demagogia! ¡Los descamisats...! Estem perduts!..... ¡Montpensier, cuita, corra, vola, esten lo paraiguas que vol plourer!...

Aquell diputat que va dir que cada entorxat representa una felonía y cada estrella una traició, no es en Diaz Quintero com equivocadament ens va fer dir un telégrama de Madrid, sino un diputat també republicá fill de Valencia, sabater per mes senyas, que 's diu Gonzalez Chermá.

Aquest diputat 's veu que ab tot hi ser artesá té mes disposició que la que alguns realistas voldrian. Ens agrada molt la gent que sense fer ambuts se 'n va dret al bulto y diu la veritat clara y nua, sense tenir pèls á la llengua.

A n' en Serrano no li vá agradar.

Si no li agrada qu' ho deixi.

En Serrano diu que si tenim llibertat ho debem al exercit. ¡Vaya quina llibertat mes galdosa que tenim! Senyor Serrano, d' aqueixa llibertat ja 'n pot tirar un tros á la olla.

Si, si, si, mil vegadas si. En Gonzalez Chermá té raho: cada estrella es una traició y cada entorxat es una felonía.

Si 'ls militars haguessin de portar lo vestit ab tants colors com vegadas s' han pronunciat en contra de lo que habian defensat lo dia avans, lo nostre exercit, á fé de mon, semblaria un exercit, d' Arlequins.

Se conta que al parlar un dia donya Victoria de Saboya ab un poeta catalá qu' are s' ha tornat partidari de la prosa, veyent que aquell li parlava en italiá, va dirli las següents paraulas:

—Al posar los peus en Espanya me vaig olvidar de la llengua italiana, parlem espanyol.

Lo poeta tót se va entussiasmar creyentse mansament que alló li deya per afició á la llengua castellana, quan la veritat es que li va dir perque parlava l' italiá tant malament, de una manera tant desastrosa, que ni ella qu' es italiana l' entenia.

Lo rey no té inconvenient en que 's discuteixi la seva persona. A la quènta tant li fa.

Jo tenia una criada que la pagaba molt be, y quan algun cop la renyaba, solia dir murmurant:

—Canta, canta, ja pots xiular si l' ase no vol beurer...

Es clar: la quèstió, per ella, era el sou.

Lo general Serrano estava defensant al exercit en lo Congrès, y quan estava en lo millor de son discurs y demostrant (ho feya veurer) que 'ls sorges han defensat sempre la llibertat, en Figueras va sortirli ab la següent pota de gall:

—¡1843 y 1866!

Per aplastar á un home no hi ha com los números.

Lo distingit propagandista y eminent republicá Roch Bárcia, segueix en las presons de San Carlos (Madrid,) sent víctima de la mes brutal de totas las tropelías.

Un tal Esteve, de Cartagena, un senyor que deu ser molt conegut de casa seva, pero que en Roch Barcia no coneix ni sab qui es, va enviarli un telégrama dientli *que no convenia fer la segona edició.* ¿La segona edició de que? ¿Ho saben vostes? Donchs ell tampoch.

Y bé, perque vegin com van las cosas d' aquet pais; aquet telégrama va ser causa d' que un jutje fos prou perspicaç ¡oh perspicaç! per creurer que comprometia á la persona que l' habia rebut, per lo que va dictar contra ella auto de presó. Lo senyor Bárcia ha estat un grapat de dias incomunicat, casi patint fam. ¿Té aixó un calificatiu prou fort? ¿Passa aixó en un poble civilisat?

Guardinse de rebre cap telégrama, que en aquestos temps de inviolabilitat de la correspondencia, s' esposan á que 'l jutje s' enteri del seu contingut y 'ls envihi á alguna presó á morir de fam.

VENTATJAS DE LA MONARQUÍA.

Hi ha algú que sabé voldria, perque no ho sab veurer clá, las grans ventatjas que hi ha en que tinguem monarquía. Que aixó 's gosi á preguntá quasibé arribó á dupatarho.. ¡Ba! aixó no pot preguntarho no mes que un... republicá. Fora d' aquets sense lley ¿qui... sino un que pensi tort pot desconexer la sort que 'ns ha dut l' italiá Rey? Que fariam dels mils duros qu' ara ell se 'ns está menjant? Per podels aná gastant no tindriam pochs apuros... ¿Que hi fa que així 'l poble d' oros vagi, y que sempre pateixi?... Mentre 'l rey se diverteixi veyent corridas de... toros... Mentre ell visca sense pena tots habem d' aná á la una, no es poca, no la fortuna que 'ns ha caigut á la esquena..... ¿Y com paradas hi hauria y quintas, y professons cédula y contribucions si no hi hagués monárquia?... ¿Ni com hi hauria camorra, ni cossos tant... y tant cayos com son tomaquets, cipayos y partidas de la *porra*? Per grans homens.. ¿qui 'ls aplasta?.. Topete per dur... patilla per gran ministre en Zorrilla, per gran orador en Sagasta, l' Olózaga per... salero, Moret per economista, Serrano per bunyolista y 'l «Gran Bum-Bum! per *guerrero*... Y ja no vull continuar anomenant homens grans, perque 'n tenen tants y tants que fora may acabar. Vaja, 'l rey es un gran bé, si senyors, siga com siga y aquell que 'l contrari diga será que no hi entent re. Jo, fundantme en las rahons que mes amunt hi esposat, deixo desd' are sentat, y ho diré per tots cantons, que no teninne cap vici lo sistema que seguim, d' aqui un quan temps, si vivim, ja tots serem... al hospici.

PAU PERE.

BATALLADAS.

¡Quina ditxa per los poetas catalans, que tinga bara alta ab lo rey Amadeo lo mestre del *gay sabé* D. Víctor Balaguer!

Lo ciutadá Frederich Soler, poeta catalá, conegut ab lo pseudonim de Pitarra ha sigut condecorat ab la creu de comendadó de Isabel la Católica.

¡Quina ocasió per ferse popular!

Sabém que altres poetas y autors catalans serán també crucificats. ¡Apa *amigo* quina ganga!

¡Ay castella, castellana etc.

Don Victor Balaguer en un d' sos magnífics, contundents, colossals, y profundos discursos va dir que hi ha demagogos de dos colors: demagogos blanchs, y demagogos rojos.

Senyor Balaguer, 's va descuidar un color. De demagogos tambe n' hi ha de color denglantina.

—Per vosté un rey deu ser un home privilegiat, ficat dintre d' una escaparata perque siga ben inviolable y ningú 'l toqui,

—Si senyor, precisament perque ningú 'l toqui.

—Pero home, no siga llunatic, no siga progressista. ¿No veu que no hi ha res mes facil que donar un cop d' puny als vidres y ferlos en deu mil bossins?

Lo discurs d' en Castelar se va indigestar tant á la majoria, que molts dels que la componen se varen desfer ab insults contra l' orador y contra la minoria. Lo que mes se va distingir va ser en Moncasi que tot ho volia matar. Una vegada va fe un ademan tant actiu que l' Orense li va dir:

—¡Com no mati S. S. un capó!...

Ne crech á n' en Moncasi capas de matar un capó perque no 'l crech partidari del suicidi.

Lo senyor Moncasi volia fer efecte parlant contra 'a Castelar y per veurer si ho lograba va dirli que don Amadeo, 'a qui tant combatia, li habia donat mercés qu' ell habia acceptat.

En Castelar va preguntarli ¿Quina mercé?

La gran mercé, segons en Moncasi, consisteix en haber sigut, ascenditlo senyor Castelar de catedradich d' entrada á catedratich d' assens per concurs.

En Castelar va probarli que fentlo ascendir no se li habia fet cap favor, sino que se li habia atés un *dret* qu' ell tenia, y va, explicar la historia de la seba cátedra de la qual resulta, com ja sab tothom, que la va guanyar per oposicions y que una vegada va preferir perdre-la avans que fer cas omis de las sevas ideas.

Tornant las pilotas á n' en Mancasi va dirli: jo hi guanyat la catedra per oposicions ¿podria dir lo mateix lo senyor Moncasi si l' empleo que desempenya en lo ministeri d' Gracia y justicia 's dongués tambe per oposicions?

Com lo senyor Moncasi no va contestar á la pregunta, hi contestarem nosaltres: NO.

¡Oh! Senyor Castelar no 's quedi tant curt. Un altra dia que li vinga á tom fassi las següents preguntas:

Si 'ls empleos públichs tots se donguessin per oposició:

¿Seria tinent general en Gaminde?

¿Seria tinent coronel en Targarona?

¿Seria director de comunicacions en Balaguer?

¿Fora governador civil don Bernat Iglesias?

¿Hauria anat de general á Puerto Rico 'l sabi Baldrich?

¿Fora coronel de carrabiners l' Escoda?

¿Hauria arribat may á ranxero 'l fondista de Marsella, senyor Baró? etc., etc.; etc.

Si volen passar un bon rato no 's descuidin de llegir 'ls discursos d' en Sagasta.

Lo pobre home está rabiós.
Nosaltres á n' en Sagasta ens lo figurem, quan parla, ab los punys closos, ab lo cabell erissat, ab la boca plena d' espuma, groch de cara y ab los ulls volentli fugir de sas órbitas. No seria mal que se li enviés la pedra escorsonera del malograt doctor Estorch.

Hem reparat que cada vegada que parla lo diputat per Torroella de Mongri, senyor Vidal de Llobatera, apareix al peu del discurs, que regularment no té mes que quatre ratllas, la següent paraula: *risas*.

¿Donchs deu fer riure?
M' agradaria coneixel, que 'm faria passar un bon rato y potser fins me faria olvidar als progressitas y al rey Amadeu.

¡Ay senyor Vidal de Llobatera! No es tot hu fer discursos á ne 'ls carlins ó parlar en las Corts. ¿Veu? Si en lo Congrès digués alló de que Colon va *inventar* las Américas, també se'n hi riurian. Allavoras si que hi hauria gresca.

Esperém ab gran ansietat lo discurs ab que vol inaugurar sos treballs parlamentaris lo sastre Vicens, diputat llatser per Santa Coloma de Farnés. Lo diputat en qüestió diu que pegará una *estisorada* á la demagogia y que probará que la monarquía está *tallada* ab molt bon *patró*.

Los reys han enviat á buscar á n' en Balaguér y li han dit, ella que vol ser protectora de las salas de *Asilo* de Barcelona y ell que vol serho de la Económica. La gran manera de ser partidari de la Económica es no oposarse á que 'l poble fassi economías, y 'l gran modo de protegir las salas de *Asilo* es procurar que la situació dels obrers millori fins al punt de que aquestas salas no sigan necessarias. Si triunfés la República abiat estaria arreglat totaixó.

Entre 'ls insurrectes executats fa poch en l' Habana ocorregué un episodi horrorós.

Un capitá estant en Capella, demaná permís per casarse ab la seva núvia que estimaba entranyablement. Se li va concedí lo que demanaba y 's presentá la promesa, se confesaren y van contraurer matrimoni. Al moment de terminada la ceremonia, 's va sentí un redoble y entrá l' oficial que habia de cumplí la execució.

La desposada al veurer sortir de la Capella ab serenitat son espós, va caurer als peus d' una creu pregant per ell. Pero de repent 's sent una descarga, la jove s' aixeca ab violencia y tal sentiment y revolució deuria sufrir la seva imaginació, que va perdre la rahó.

Son tants los crims que la guerra, y la política han comés, cometen y cometrán, que cada dia está mes aferrada en nostre cor la idea de que debem clamar tots ¡¡¡ABAIX LA PENA DE MORT!!!

LA VERGE DEMOCRACIA.

(BALADA.)

Tocan á morts en lo Temple,
en lo Temple de las Corts.

N' era fresca com un lliri,
n' era pura com un sol,
la pubilla, la pubilla,
la pubilla de tothom.
Per ella ne suspiravan
molts per ferli empres traició.
¡Si 'n tenia, si 'n tenia
si 'n tenia de traidors!

Tocan á morts en lo Temple,
en lo Temple de las Corts.

—Ay Espanya!—la pubilla
li digué á la Espanya un jorn,—
molts homs de galons me cercan
y á cap d' ells ne tinch amor.
Un donsell hi ha que 'm demana,
va vestit de raigs de sol,
se 'n diu Poble Soberá
y jo li he dat lo meu cor.

Tocan á morts en lo Temple,
en lo Temple de las Corts.

¡Si l' haguessin coneguda
la pubilla de tothom!
N' era pura, n' era pura,
n' era pura com un sol....
¡Pobreta! Ja l' amortallan
y una corona de flors
ja li posan, ja li posan,
ja li posan en lo front.

Tocan á morts en lo Temple,
en lo Temple de las Corts.

VICTOR BALADRÉ.

BATALLADAS.

En Balaguér 's va atrevir á dir mal dels capellans.

Fins va gosar á dir que 'l clero ha empunyat lo sacrossant trabuch.

¿Qu' has fet Balaguér? ¡Ay si la verge de Monserrat ho sab! ¡Oh! Y no te 'n dich res si 'ls carlins triunfan... Ja 'm sembla que 't veig ab la maleta al coll, y cap á Provensa.

Quan Napoleon va oferir una creu al pintor Courbet, artista de merit verdader, aquet no admetent la creu, va contestar.

«En ma terra hi ha moltons senyalats ab una creu. Pero la creu no indica pas que sian los millors, sino los que son venuts.»

Hem vist las dos primeras entregas de la Historia de la República Suiza que ha comensat á publicar la casa editorial Perez y compañía d' aquesta ciutat. La publicació no pot pas ser mes oportuna. En aquestos temps en que tant se parla de República federal, creyém que la idea de donar á llum la historia de la República federal Suiza mereix aplauso.

Las condiciones tipográficas de la obra son bonas, puig á una esmerada impresió y á un paper superior hi acompanyan unas láminas debudas al acreditat llapis d' en Planas.

Recomaném la adquisició d' aquesta obra. En la llibrería d' en Lopez s'admeten suscripciones á ral la entrega.

Si van al govern civil procurin anarhi sense bastó, porque sino 'ls lo farán deixar á la porta.

Es una de las reformas que don Bernat ha introduit per fer un bé als interessos de la provincia.

¡Oh! Deixintlo fer á don Bernat. Ja ho veuran si anirem be.

La situació de París segueix sent la mateixa.

Tots los dias los traidors de Versalles ens venen anunciant lo proxim atach de París, y cada dia 's va desmentint la noticia.

¡París segueix mereixent be de la República!

La conducta de don Bernat probará als republicans la necessitat de no dormirse y de guanyar las elecciones d' ajuntament. Si guanyem, com es d' esperar, los arcaldes serán federals y allavoras ja desafiem á don Bernat á que 'ns privi de reunirnos.

La conducta y las atribuciones del arcalde están ben marcadas. A ningú mes que á n' ell se deu donar avis de las reuniones y si algun polisson s' oposa á que las reuniones se celebrin, allavoras l' arcalde té 'l deber de tractar als polissons com á perturbadors del ordre, á detenirlos y á entregarlos al jutje.

NOTICIAS TEATRALS

Lo dia 16 de Maig lo elegant TEATRE ESPANYOL del paseig de Gracia inaugura la temporada de estiu donant fins lo 14 de Juny, 26 variadas funciones de lo mes escullit del reparatori Catalá modern, executadas per la acreditada companya que ab tant exit va funcionant en lo teatro de Romea, la cual se proposa no repetirne cap. Desde lo 16 de Maig al 14 de Juny, se donaran los dissabtes 4 funciones castellanas, correspondents á la Societat Liceo-Quintana.

Se ha obert un abono per ditas 30 funciones sumament modich.

Terminadas ditas 30 funciones, lo dia 15 de Juny comensaran á funcionar los BUFOS ARDEURIUS y 's proposan donar també variadas y escullidas producciones, tals com ROBINSON, LA BELLA ELENA GENOVEVA y estrenaran las obras de gran aparato EL POTOSI SUBMARINO, PEPE HILLÓ y LA FAVORITA que tant exit obtingueren á Madrid.

No hi ha pas cap dupte que lo TEATRE ESPANYOL farà bonas entradas atés la variació de espectacles que 's proposa donar en aquell cómodo, bonich y elegant local.

En lo PRADO CATALAN vindrá á funcionar durant aquest estiu la Zarzuela de 'n Salas de Madrit que treballa en lo teatro de Jove llanos de dita capital.

En NOVETATS funcionarà la Companyia dramática espanyola baix la direcció d' en Vico que treballa en lo Teatro de l' Alhambra de Madrit.

En lo TIVOLI treballará la Zarzuela catalana, baix la direcció de 'n Pajarito.

En los CAMPS ELISEOS per ara no sabem los que funcionarán.

En TALIA, cuadros al viu y can-can *que te crió* y en lo BARRACON encara no sabem qui funcionarà.

En lo teatro de l' ODEON s' está ensajant per posarse aviat en escena un drama en 4 actes de gran aparato y efectes escénichs de genero Francés, titulat EL HOMBRE DE SEDAN.

Per formarse una idea de la indole de la obra bastará donem los titols de 'ls cuadros: 1.º Cancan imperial—2.º Sedan—3.º Bombardeo—4.º Armisticio.

Tenim bons informes de dita obra, creyem que donará bonas entradas á la Empresa y que será una mina que explotarán los teatros.

XARADA.

Ma *prima* la dius cuan compras,
segona n' es musical,
primera, *segona*, y *cuarta*
molts cuartos ami m' ha dat.
La *tersa* n' es una lletra
que 's troba ab las consonants,
y al tot, cuan vull fé exercissi
per munt y per vall me 'n vaig.

PAU ROSELLA

La solució, per suposat, dissapte

Solució á la xarada del número anterior.

Al fi, *Le Barrié*, he trobat
CA-RO-LI-NA en ta xarada,
¡potser algú t' ha enterat
del nom que 's diu ma estimada?

EUSEBI.

ANUNCIS.

Código penal, á 6 rs.
Código penal y legislacion penal, 12 rs.
Manual del matrimonio y registro civil, 8 rs.
Manual de legislacion de aguas, á 6 rs.
Manual de Caza, pesca y uso de armas, 2 rs.
Manual de quintas de 1871, 12 rs.
La novela de Egipto por Castro y Serrano, á 20 rs.
Cuestiones políticas y Sociales por Castelar, 3 t 8º 27 rs.
Le fórmula del progreso id, 4 t 8º 9 rs.
Dafensa de la formula del progreso id, 1 t 8º 9 rs.
Baraja de amor. Juego de buena sociedad para entretenimiento y recreo de las tertulias. Cada juego, 6 rs.
Situacion politica de España á vista de pajaro ó un sueño de Gonzalez Bravo, 2 rs.
Todos los folletos escritos por Roque Barcía y cuantos folletos y obras modernas se han publicado en sentido republicano.
Ordenanzas de aduanas, adicionadas con los Aranceles y tratados de comercio, 12 rs.
Delicias del paraíso por Selgas, 14 rs.
Coleccion de obras de Julio Verne, Laboulaye y Magne-reid, etc., á varios precios que no pasan de 5 rs.

Barcelona: Imp. de la V. é H. de Gaspar.
Calle de Ataulfo, núm. 14.

I. LOPEZ, editor.